

Az átlagosok törvénye (Videó szöveg)

A félelem és a frusztráció, amit most érzünk ebben az országban – korábban már sokkal rosszabb dolgokkal szembesültünk. Ezt sose felejtsd el. De az egyedüli oka, hogy képesek voltunk ellenállni és megküzdeni a sötétséggel az az, hogy volt néhány amerikai, aki azt mondta „Én megcsinálom”. Nincs időhúzás. Nincs panaszkodás. Nincs magyarázat.

Tekintsünk vissza egy picit a múltba. 1899. Elbert Hubbard egy amerikai novellista. Egy novella másolatát nyomtatta a Philistine Magazinban. “Üzenet Garcíanak” nevezte el. Egyrészt rövid történet, másrészt csatába hívó. A rövid történet háttér sztorija, hogy McKinley elnök szeretett volna kapcsolatba lépni a kubai felkelőkkel a Spanyol-Amerikai háború során, ezért egy Summers Rowan nevezetű haditisztet választottak ki, aki szoros szövetséget hozott létre a Garcia Tábormokkal és a kubai felkelőivel az Oriente hegységben.

A novella nagy népszerűsége tette szert, milliányi példányban került értékesítésre, könyvbe foglalták, kettő filmet is készítettek és egy időre az országban csatakiáltásként minősült, amit mai napig meg kell jegyezni, az önállóságért, elszántságért, és igen a kiválóságért. Nem mindenki kap trófeát. Pedig szükségünk van ezekre a dolgokra most. Pont most. Ezért szerettem volna ezt most megosztani veletek, szerettem volna teljességben átadni az

Üzenetet Garcíanak.

Az egész kubai üzletben itt van ez az ember, aki kitűnik az emlékezetem horizontjában, mint Mars a perihéliumon. Amikor Spanyolország és Amerika között kitört a háború, gyorsan volt szükséges kapcsolatba lépni a felkelők vezetőjével. Garcia valahol a kubai hegység végtelenségében tartózkodott. Senki sem tudta hol van.

Egy levél vagy távirat nem tudott hozzáérni. Mégis az elnöknek szükséges volt biztosítani az együttműködést, még hozzá gyorsan. Szóval, mi volt a teendő?

Valaki azt mondta az elnöknek:” Óh, van egy srác, úgy hívják, hogy Rowan; ha más nem, ő megtalálja magának Garcíát. Így Rowant elküldték és odaadtak neki egy levelet, amit Garcíának kellett átadni. Ez a Rowan fickó átvette a levelet, lepecsételte, betette egy olajbőr tokba, felcsatolta a szívéhez és négy nap múlva éjszaka a kubai partra szállt egy csónakból. Elűnt a dzsungelbe és 3 hét múlva kiment a sziget másik oldalán, miután gyalog áthaladt az ellenség területén és átadta levelét Garcíának.

Ezeket a dolgokat nem látom szükségesnek részletezni, hiszen a lényeg a következő: McKinley elnök adott egy levelet Rowannak, hogy kézbesítse Garcíának. Rowan átvette a levelet és nem kérdezte, hogy „Hol tartózkodik?”.

Az Eternel-nál van egy férfi, akinek alakját halhatatlan bronzba kellene önteni és a terület minden főiskoláján szobrot emelni. Ez nem tanulható fiatal férfi igények útmutatója erről meg arról. Nem. Ez egy csigolya merevítő, amivel hűségeesen megbízható, hogy azonnal cselekszik. Koncentráljon az energiáira. Cselekedjen; kézbesítse a levelet Garcíának.

Most, Garcia Tábornok halott, de vannak más Garcíák. Nincs olyan ember, aki arra törekedett, hogy egy vállalkozást elvégezzon, ahol sok kézre volt szükség, de időnként már felháborodott az átlagember hülyeségén. A képtelenség vagy az akarat hiánya, hogy bármire is koncentráljon és azt meg is csinálja. Hanyag segítség, közömbös figyelem, slampos közöny és lagymatag munka úgy tűnik, hogy szabályként uralkodik. És senki sem igazán eléri célját, hacsak nem mindenáron. Ő kényszerít és megveszteget másokat, hogy segítsenek

neki. Vagy ha Isten jóságával csodát művel és az élet angyalát küldi el, hogy segítsen neki. Te, olvasó, teszteld ezt a kérdést.

Most az irodádban ülsz. Hat hivatalnok hívható. Idézz be valakit és tedd fel ezt a kérést. Kérlek, nézd meg az enciklopédiában és készíts egy rövid összefoglalót Correggio életéről.

Vajon a hivatalnok csendben azt mondja „Igen, uram” és elvégzi a feladatot. Az életedre fogadok, hogy nem fogja. Gyanús szemekkel fog rád nézni és a következő kérdések valamelyikét teszi fel: Ki volt ő? Melyik enciklopédiát? Hol van ez az enciklopédia? Ezért voltam felvéve? Nem Bismarck-ra gondol? Mi a baj azzal, ha Charlie csinálja? Halott? Sürgős? Ne hozzam el a könyvet, hogy maga megnézze? Miért akarja tudni?

És fogadok 10 -ből 1 esélybe, hogy miután megválaszoltad a kérdéseket, megmagyaráztad hogyan találja meg az információt és miért van szükséged rá, a hivatalnok elmegy és egy másik hivatalnokot megkér, hogy megtalálják Garciát, majd azzal jönne vissza, hogy nincs is ilyen ember.

Persze, lehet, hogy elveszítettem a fogadásom, de az átlagok törvénye szerint erre nincs esély. Nos, ha elég bölcs vagy nem veszed a fáradságot, hogy megmagyarázd az asszisztensnek, hogy Corregio 'C' alatt van megjelölve és nem 'K' alatt, de helyette édesen mosolyogsz, és azt mondd „Mindegy”. Majd utána nézel egyedül, mert azt akarod, hogy el legyen intézve. Ez az önálló cselekvésre való képtelenség, ez az erkölcsi butaság, ez a gyenge akarat, ez a nem hajlandóság, hogy vidáman megragadjuk és felemeljük a dolgokat olyan dolgok, ami miatt a szocializmus a távoli jövőbe van: „Ha az emberek önmagukért nem hajlandóak cselekedni, ugyan mit tennének, ha erőfeszítéseik másoknak hoznának előnyt?”

Az első tiszt egy bunkósbottal szükségesnek tűnik, és a rettegés, hogy szombat este kirúgják sok munkavállalót a helyén tartja. Tegyel ki egy gyorsíró kereső hirdetést és 10-ből 9 nem fogja ismerni a helyesírást és az írásjeleket illetve nem is fogja gondolni, hogy ezt szükséges tudni. Vajon egy ilyen személy képes levelet írni Garcíának?

„Látod azt a könyvelőt?” kérdezi tőlem a csoportvezető egy gyárban.

„Igen, mi van vele?”

„Nos, ő egy jó könyvelő, de ha megbízással küldöm a városba, talán jól elvégzi a kiküldetést, talán. Másrészt útközben lehet, hogy 4 szalonnál is megáll, majd amikor megérkezik a főutcára elfelejti, miért is küldték.”

Vajon egy ilyen embert meg lehet bízni azzal, hogy üzenetet vigyen Garcíának? Nemrég sok változatos együttérzést hallottunk az elnyomott meghonosodott izzasztóműhelyekről, és a hajléktalanokról, akik becsületes munkát keresnek és ezzel együtt sokszor kemény szavak irányulnak a hatalmon lévő férfiakra.

Semmit sem hallunk azon munkáltatóról, aki ideje előtt megöregszik hiábavaló kísérletében, hogy a lompos semmirekellőket értelmes munkára bírja és kitartó türelmével törekszik ezzel a 'segítséggel', aki nem csinál semmit, amikor ő hátat fordít. Minden boltban és gyárban van egy zajló ritkító folyamat. A munkaadó folyamatosan elküldi azt a segítséget, akik érdektelenségüket mutatták a vállalkozás iránt és helyettük újakat vesz fel. Nem számít, hogy hányszor járnak jó idők, ez a válogatás akkor folytatódik, ha nehéz idők járnak és a munka szűkös; ekkor a kiválogatás finomabban történik, de ki és örökké el. A hozzá nem értők és megbízhatatlanok el fognak menni. Ez a legalkalmasabbak túlélése.

Most a munkáltató saját érdekéből tartja meg a legjobbat: azok, akik elviszik az üzenetet Garcíának. Ismerek egy férfit zseniális háttérrel, aki nem képes egyedül vezetni saját vállalkozását, és mégis teljesen értéktelen mindenkinek, mert egyfolytában magában hordozza azt az őrült gyanút, hogy a munkáltatója elnyomja vagy próbálja elnyomni őt. Nem képes utasításokat adni, sem elfogadni őket.

Vajon őt kell megbízni, hogy átadja az üzenetet Garcíának? Nos, az ő válasza valószínűleg az lenne, hogy „Vidd el te magad”. Ma este ez a férfi az utcákat sétálva munkát keres, miközben a szél átfújja kopott kabátját. Senki, aki ismeri nem meri foglalkoztatni, hiszen ő szabályosan egy elégedetlen bajkeverő. Oknál fogva áthatolhatatlan, és az egyedüli dolog, ami hatni tud rá az a #9 bakancs vastag talp orra.

Természetesen tudom, hogy az ilyen morálisan eltorzult személyt nem kevésbé kell sajnálni, mint egy fizikai nyomorékot; de sajnálatunkban ejtsünk egy könnyet azokért az emberekért, akik azon fáradoznak, hogy egy nagyszerű vállalkozást irányítsanak, akiknek munkaidejét nem korlátozza a sípszó és azokért, akiknek haja a küzdelem során gyorsan megőszül, akik helytállnak a slamos közömbösség, hanyag imbecillitás és a szívtelen hálátlanság ellenére, ami vállalkozásuk nélkül éhes és hajléktalan lenne.

Túlságosan erős kérdést tettem fel? De amikor a világ hanyatlik, együtt érző szavaim szeretném kifejezni azon férfiért, aki sikeres, a férfiért, aki a nagy kihívások ellenére, mások erőfeszítéseit rendezte és miután sikerült neki nem talált benne semmit csupán alapvető szállást és ételt.

Én már osztottam vacsorát sápadtan és napi bérért dolgoztam, ugyanakkor munkáltató is voltam, ezért mindkét oldalról van mit mondanom. Nincs kiválóság önmagában a szegénységben. A rongyok nem ajánlottak. És nem minden munkáltató pénzéhes és fölényes,

ahogyan nem minden szegény ember derék. Én azokért a férfiakért állok ki, akik akkor is dolgoznak, amikor a főnök nincs bent, valamint amikor otthon van és azokért a férfiakért, akik, amikor megkapják Garcia levelét csendesen, hülye kérdések nélkül azt átveszik, és nem dobják el a legközelebbi csatornába lappangó szándékkal vagy bármi más furát csinálva ahelyett, hogy kézbesítenének. Soha nem bocsátják el és nem megy magasabb bérekért sztrájkolni.

A civilizáció egy hosszú ideges keresés az ilyen személyek számára. Bármit, amit a férfi kérdez meg kell adni. Fajtája olyan ritka, hogy a munkáltató nem engedheti meg magának, hogy elbocsátja. Minden településen, városban, irodában, boltban és gyárban keresett. A világ ilyeneket keres. Rá van szükség, még hozzá nagyon – az ember, aki elviszi az üzenetet Garcíának.

Amerika, harcba kell lépünk és megmaradnunk benne. Mindannyian!

Osszátok az üzenetet!